

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

232

PREȚUL 1 LEU

CAMIL BACIU

„MET...”

CAMIL BACIU

„MET..."

★ ★

Coperta N. SĂCELEANU

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"

EDITATĂ DE REVISTA

ȘTIINȚĂ TEHNICĂ

Anul X – Nr. 232 – 15 iulie 1964

CAMIL BACIU

„MET..."

(Urmare din numărul trecut)

— Urmăriți fenomenul ! le-am spus băieților, deschizind ușa stației.

Cernea și apăruse pe ecran.

— Flotila nu mai răspunde, imi comunică. Am chemat toate stațiile Centurii. Toți au amuțit. Navele Centrului ating la ora 11,07 Centura. Încearcă să refaci legătura cu danezii și eschimoșii. Ce ți-a transmis flotila ?

Rămase tăcut, așteptînd. Nu puteam să mă apropii de instalație, dar Iordan putea să o facă.

— Iordan ! am strigat.

Robotul apăru in cadrul ușii.

— Am venit. Ascult.

— Pregătește emisia, i-am spus. Dar aproape in aceeași clipă am strigat : Stai ! Nu atinge instalația !

La adăpostul ecranelor, antenelor, cablelor se ascundea moartea. Îmi transmiseseră să nu ating instalația, ca pe ultimul lor cuvint. Fără a folosi emițătorul trebuia să comunic Centrului cele întimplate. Mă avertizaseră, fără să-mi poată dezvălui ceea ce aflaseră cu prețul vieții lor. „Met..." Ce însemna „met" ?! Cernea aștepta răspunsul meu peste paisprezece minute. Dar eu nu puteam să-i răspund. Poate că la fel se întimplase și cu danezii, și cu eschimoșii ! Nu se mai putuseră apropia de instalațiile de radio. Dar, nu... ! Danielssen halucina, se convulsiona ! Nierdhal se întrerupsese. Oare acum zăceau cu toții, zvîrcolindu-se pe podelele stațiilor, vegheați de roboți ? Aveau toți aceleași figuri descompuse ca și cei de pe nava comandant ?! Poate că danezii pieriseră tocmai fiindcă atinseseră aparatele. Ar fi trebuit să fugă... și totuși nu fugiseră... Dar eu aveam s-o fac

acum, lăsînd roboţii să comunice totul navelor Centrului... Trebuia să iau cu mine doar animalele moarte sau analizele lor.

Hotărît, am revenit în laborator. Valentin înţepenise. Pneumopodul se legăna. Pe masă, pescăruşul zăcea turtit, spart, ca şi cum cineva i-ar fi golit măruntaiele. Din iepure rămăsese numai blana. În jurul lui se adunase o pulbere umedă, brună, asemenea noroiului pămîntesc.

Stăpînindu-mi cu greu tremurul mîinilor, mi-am îmbrăcat costumul de astronaut. Mi-am încheiat mănuşile, mi-am închis casca, apoi mi-am muiat degetul în baia de protecţie. Pelicula se formă numaidecît, strălucitoare. Nu mai aveam timp să fac totul prin roboţi. Poate că altul ar fi reuşit să comande, să aştepte, să observe. Eu nu puteam. Simţeam nevoia să lucrez direct. Cu lopăţica de plastic am adunat puţin din nisipul acela cafeniu şi l-am introdus în analizatorul chimio-electronic. Acul oscilă şi se opri în dreptul fierului în stare născîndă. Am luat apoi probe pentru biopsii din pielea pescăruşului — organele interne se amestecaseră cu muşchii oaselor, cu sistemul nervos, într-un mil cenuşiu-maro. Microscopul staţiei mărea de cincizeci de milioane de ori ; era de patruzeci de ori mai slab decît cel al Centrului. Am introdus biopsiile sub obiectiv şi am reglat aparatul. La început n-am distins decît o pastă groasă, ondulată. Pe măsură ce imaginea devenea mai clară, se deosebeau enorme leucocite şi cîteva hematii neobişnuit de mici. Se adunaseră ca nişte meduze vlăguite pe colţii unor cristale cu douăsprezece feţe.

— Ştefan ! am chemat.

Geologul se apropie.

— Ce e asta ? am întrebat, indicîndu-i ecranul microscopului.

— Nu.

Nu ştia. Nu avea imaginea dodecaedrului în memoria sa.

— Cu ce seamănă ? am întrebat prin radio.

— Pirită, răspunse. Cobaltină. Cobaltină vie.

Nu înţelegeam de ce spune „vie". Văzuse poliedrul mişcîndu-se ? ! Am mărit imaginea şi mai mult. Cristalul amintea un palat imens, translucid, luminat pe dinăuntru. Laturile lui păreau că vibrează. Mi-am oprit răsuflarea, m-am dat înapoi, pentru ca bătăile inimii mele să nu se comunice aparatului. Dar dodecaedrul continua să palpite şi deodată se sparse, lăsînd să apară nişte boabe infime. Cît de mici trebuie să fi fost sferulele dacă nu atingeau nici o zecime de milimetru, mărite fiind de cincizeci de milioane de ori ! Am apropiat imaginea atît cît permitea microscopul şi am văzut boabele acelea ţîşnind asupra hematiei. O acoperiră şi hematia dispăru, apoi veni rîndul leucocitelor ce fură şterse pur şi simplu ca nişte pete. Boabele explodau în toate direcţiile şi vedeam mai mult urmele lor — trena pe care o deschideau în masa

închidă, ca într-o veche cameră Wilson. Aveam deci de-a face cu un virus, infim, care înghițea hematiile și leucocitele — sau le descompunea numai. Dar cum ajunsese aici ? De ce fuseseră atinși tocmai pescărușul și iepurele ?

Am luat o biopsie a rozătorului și am văzut aceleași sferule mișcîndu-se mai lent de astă dată. Le-am găsit și în pasta cenușie ce înconjura corpul vietăților moarte. Și deodată am înțeles. Sau mi s-a părut că înțeleg. Corpusculii aceia infimi, oribili, veneau din adîncurile Cosmosului, purtați de pulberea ce plutea în spațiile oarbe ! Nu pricepeam cum distrug țesuturile vii, prăbușindu-le într-o pastă amorfă, dar bănuiam că asimilează nucleii celulelor. Nu ne atacaseră pînă atunci, pentru că nu fuseseră purtate în direcția noastră. Ne apărase poate și stratul de aer — atmosfera artificială. Dar de ce îmi ordonase Brighton să nu ating instalația ? ! Pentru că antena plutitoare se ridica cu un kilometru deasupra stației, fiind deci mai aproape de particulele călătoare ? Danezii aveau cea mai înaltă antenă, dar aceea a eschimoșilor era destul de joasă !

În camera de alături răsună chemarea Centrului. Nu răspunsesem și acum Cernea revenise alarmat.

— Iordan, Valentin, am ordonat, aduceți patru iepuri, o vulpe, un tigru. Luați geologul cu voi. Alegeți animalele cele mai puternice. Repede !

Băieții ieșiră tropăind și smucind pneumopodul după ei. Apoi vocea lui Cernea se amplifică, pătrunse prin peretele ce despărțea camera radio de laborator.

— Răspunde, răspunde, striga. Cinci — cinci — cinci. Aici Cernea, răspunde...

Pe ecran se puteau deosebi cele mai fine riduri ale lui Cernea și-l vedeam nările albindu-se de încordare.

— Aici Centrul... aici Centrul... Cinci — cinci — cinci. Peste zece ore vor asoliza la voi navele Centrului... Atenție, „U" ! Atenție, „U" de pe cinci — cinci — cinci... Pregătiți asolizarea pentru navele Centrului... Iordan, Valentin..., răspundeți.

Era convins că nu mai exist, de aceea îi chema pe băieți ! Am șovăit cîteva clipe, gata să-i răspund. Costumul de zbor îmi dădea totdeauna senzația unei totale siguranțe. Închis în carapacea lui, aș fi putut să mă apropii de aparate. Senzația era de nesuportat. Am făcut un pas înainte, gîfîind, dar ecranul se întunecă și vocea lui Cernea se sparse. Centrul își întrerupsese emisiunea.

M-am cutremurat. Centrul tăcuse ! Centrul, simbolul lumii raționale, asemenea celei din sistemul meu solar ! Centrul nu putuse pieri, nu putea fi atacat ! M-am năpustit afară, gîfîind, cu ochii ațintiți spre cerul înroșit. Sub razele de purpură vineție ale soarelui plutea liberă antena stației, tîrînd după ea cablul, ca pe o coadă de zmeu.

★

Am răsuflat adînc şi mi-am scos casca. Centrul exista! Cernea exista! Se produsese o defecţiune mecanică şi atît. Purtat de adierile verticale, balonul antenei oscila şi o dată cu el oscilau micile baloane intermediare. Apoi o bucată de cablu se desprinse şi porni să unduiască prin aer. La început n-am înţeles cum se poate destrăma atît de uşor plasticul metalizat, dar m-am gîndit că fenomenul se datoreşte unei descompuneri locale.

În vreme ce priveam bucata desprinsă, se desfăcu încă una, apoi încă una şi curînd cerul fu acoperit de sute de dihanii filiforme. Antena propriu-zisă se scofîlci şi căzu, risipindu-se într-o ploaie lentă de petice translucide.

Părea să fi venit toamna — o toamnă metalică, de vis. Ultimele rămăşiţe ale baloanelor purtătoare foşniră pe lîngă mine ca nişte frunze veştede. Am îngenuncheat lîngă una dintre ele şi am văzut-o cum se divide de-a lungul unor şanţuri apărute spontan, fragmentele transformîndu-se în fîşii subţiri, fîşiile în confeti, confetile în scame. Adierile de seară făcură să tresalte acest puf ce acoperea podişul staţiei. Dar procesul continua şi puful se prefăcu în pulbere. De jur împrejurul meu, solul era acoperit de un praf a cărui culoare n-o puteam deosebi datorită întunericului.

Aş fi vrut să reintru în staţie, dar îmi era teamă să ating petele ce mă înconjurau, lăsînd între ele goluri sinuoase. Groaza mă cuprinse din nou, mută. De astă dată nu mai voiam să continui cercetările, ci doar să ajung la navă şi să decolez. Cu picioarele reci, nesigure, muşcîndu-mi buzele, am făcut cîţiva paşi, tresărind ori de cîte ori mi se părea că am atins petele prăfoase. Cine a purtat vreodată un costum pentru zborurile lungi ştie ce înseamnă să păşeşti „cu atenţie" pe tălpile late de douăzeci de centimetri, groase şi moi.

După ce am parcurs cîţiva metri, m-am oprit. Am aprins proiectoarele portative şi, deschizînd difuzorul căştii, i-am chemat pe băieţi, spunîndu-le că trebuie să se grăbească. Mi-au răspuns că sînt foarte aproape şi în curînd i-am văzut apărînd. Poate din cauza surescitării, poate datorită luminii difuze, apariţia lor mi s-a părut mai stranie ca totdeauna. În faţă mergea pneumopodul, ducînd în braţe patru iepuri ce se zbăteau de moarte. Urma Valentin, aplecat, ţinînd vulpea de coadă, şi apoi Iordan, împingînd tigrul. Roboţii mă văzură şi porniră spre mine. Le-am ordonat să ducă animalele în laborator şi să se întoarcă să mă ia pe sus. Dispărură pentru cîteva clipe, apoi Iordan ieşi în fugă, tropăind. Desfăcîndu-mi vizorul, mi-am apăsat globii oculari şi am atins electrodul de pielea capului. Electropunctura nu-mi plăcea, dar n-aveam voie să par surescitat în faţa băieţilor. Depăşisem tensiunea nervoasă maximă şi voiam să-mi revin, să raţionez, să iau hotărîri.

— Du-mă în laborator, i-am spus lui Iordan. Şi nu atinge pulberea cu picioarele.

— Am înţeles, mormăi, repetînd comanda.

O luă la fugă, ducîndu-mă în braţe ca pe un copil şi mă aşeză cu grijă în mijlocul laboratorului.

— Faceţi toaleta animalelor pentru analiză. Luaţi probe, am spus. Amîndoi.

Mai era puţin pînă la sosirea navelor Centrului. Şi mai puţin era — îngrozitor de puţin — pînă cînd fenomenul avea să se desfăşoare într-o direcţie pe care n-o cunoşteam, dar care putea fi oribilă. Aşteptasem doi ani să se întîmple ceva. Dorisem — asemenea tuturor celor de pe Centură — ca necunoscutul să-şi scoată coarnele în sectorul meu, pe planeta mea. Şi iată că — după ce trecuse de danezi şi de eschimoşi, după ce nimicise flotila — maladia ajunsese aici ! Încă nu înţelegeam — se petrecuse totul prea repede. Şi trebuia să aleg acum, pe loc, între a-i vesti pe ceilalţi, ieşind în întîmpinarea lor, şi a rămîne aici, pentru a observa totul pînă la capăt. Centrul nu permitea riscul decît după epuizarea argumentelor raţiunii. Dar n-aveam argumente. Încă nu le aveam. Erau nisipul acela bizar, praful... animalele şi antena — lovite de raze, de corpusculi, de meteoriţi... ? vedeam, dar nu înţelegeam nimic.

Un lucru era sigur : n-aveam voie să mă grăbesc. Trecusem printr-o criză şi fuga ar fi fost cea mai urîtă manifestare a ei. Acum începusem să mă liniştesc — poate electropunctura, poate efortul de voinţă...

— Analizele, i-am cerut lui Iordan.

Îmi întinse fişele. Consemnaseră totul. Animalele nou aduse erau sănătoase, normale. Aveam prea puţine cunoştinţe de medicină cosmică pentru a formula ipoteze pe care să le verific. Aşa că am luat un iepure şi l-am aşezat pe moviliţa de nisip umed de pe masă. Urecheatul începu să tremure. Prezenţa penajului golit al pescăruşului îl îngrozea. I-am făcut semn robotului să ascundă pielea pe care penele abia se mai ţineau.

Apoi, tăind una dintre labele iepurelui mort — sau mai bine zis ceea ce rămăsese dintr-o labă —, am întins-o vulpii. Aceasta fornăi şi sări înapoi. I-am atins craniul în dreptul comenzii „foame“ ; cu un clănţănit, animalul înşfăcă piciorul. Il înghiţi pe nemestecate, salivînd şi amuşinînd.

— Iepure ! spuse Iordan.

Iepurele, aşezat pe grămada de nisip, tresări. Aproape în aceeaşi clipă, robotul îi introduse acul seringii cu anestezic. Apoi îi fixă electrozii în craniu, pe şira spinării şi în organele interne. Bioecranele se luminară. Iordan făcu o tăietură sub a treia coastă şi împinse înăuntru videosonda. Ecranul microscopului electronic se lumină şi el. Am fixat imaginea — era o hematie puternică,

vie, mobilă — şi am trecut întregul proces pe înregistrare. Pulsul animalului se acceleră brusc, reacţiile de apărare ale organismului porniră să se desfăşoare înnebunite. Torente de leucocite se scurgeau către acea parte a pîntecului care atingea nisipul. Urmă un şoc alergic — organele interne se inflamară ca de toxine şi inima îşi încetini bătăile. Picioarele din faţă se strînseră, se zgîrciră, apoi şi picioarele din spate. Pleoapele se ridicară, zbătîndu-se şi urechile căzură moi. Urecheatul începu să roadă convulsiv o plantă imaginară. Limba îi ţîşni afară, linse frenetic botul înspumat şi căzu pe o parte, flască.

Cu toate că Iordan era foarte aproape — numai masa ne despărţea —, i-am spus folosind difuzorul :

— Să nu scape electrozii, atenţie.

Ca şi cînd iepurele ar fi înţeles cuvintele mele, se cutremură şi, cabrîndu-se, aruncă afară doi dintre contactorii metalici. Robotul i-i înfipse la loc şi i-i fixă de piele. Animalul se destinse şi zvîrcolirile i se reduseră.

— Atenţie, atenţie, am murmurat în difuzor.

Iepurele se cabră din nou — mai slab de astă dată — şi pe ecranul analizorului scînteie şi se stinse spectrul fierului.

— Nu, şopti Iordan.

Asta însemna „nu trebuie", „fals", „opreşte", dar n-am înţeles la ce se referă. Apoi privirile îmi fură atrase de ecranul microscopului. Mişcarea agitată a diferitelor particule ale sîngelui se potoli. Reţeaua hemoglobinei apăru foarte distinct şi păru că legăturile ei se dublează. Dar nu erau decît laturile — foarte puţin distincte — ale unei prisme ce creştea asemenea unei stînci care iese din apă. Am depărtat puţin imaginea şi am văzut — la început ceţos, apoi opalin, cu muchii negre — un dodecaedru pentagonal. Feţele lui translucide se sparseră, lăsînd să apară sferulele pe care le cunoşteam şi care învăluiră hematia. Ţîşniră apoi, ca într-un joc de artificii, acoperind întreaga imagine.

Iepurele se întinsese pe masă şi se aplatiza.

— Mort. Descompune. Mineral, spuse Iordan.

M-am întors către vulpea ţinută de Valentin, dar animalul nu dădea semne de nelinişte. Continua să-şi lingă botul şi i-am făcut semn robotului să-i arunce întreaga piele a iepurelui mort. Apoi i-am poruncit lui Iordan să lege tigrul pe a doua masă, unde se mai vedeau piesele de schimb ale lui Ştefan.

Din prudenţă continuam să vorbesc de sub cască, prin difuzor, şi Iordan mă asculta, murmurînd mereu „nu trebuie, nu". Mormăitul lui mă irita şi m-am răstit la el, ceea ce îl făcu să devină şi mai stîngaci. Lovi tigrul peste crupă şi fiara, urlînd, se repezi să-l sfîşie. Era pentru prima oară cînd vedeam o felină atacînd un „U" ! Iordan se feri, apucînd tigrul de beregată, şi acesta încercă să-şi înfigă ghearele în derma de plastic metalizat.

Nu reuşi decît să lase nişte urme palide, apoi robotul îl încovoie ca pe o pisică şi-l aruncă pe masă.

Dar nu mai apucă să-l anestezieze, că animalul se crispă şi se rostogoli pe jos. Fazele maladiei necunoscute se succedară cu repeziciune şi, înainte de a mai da vreun ordin, felina începu să se zbîrcească. Fenomenul era mai izbitor decît la micile rumegătoare, pentru că blana galben-dungată făcea falduri groase şi sfîrşi prin a se aduna ca un ghemotoc. Făcînd un pas înainte, am privit capul puternic ce se lăţise pe podea, asimetric. Ochii încă mai străluceau, spre deosebire de cei ai iepurilor albi, cu pupilele uscate şi zdrenţuite.

Priveam derutat diagramele înregistrate, ce indicau modul în care pieriseră globulele roşii, gradul de distrugere al sistemelor osos şi nervos şi infectarea organelor interne ale rozătoarelor. Nu aveam timp să interpretez graficele. Trebuia să le string şi să plec cu ele în întîmpinarea navelor Centrului.

— Adună diagramele, i-am spus lui Valentin. Pregăteşte-te pentru transport.

Valentin repetă ordinul şi începu să demonteze cutiile aparatelor.

— Şi tu, i-am ordonat lui Iordan, adu-mi probe din praful de pe platou.

Un obiect metalic zăngăni în spatele meu. Mă întorsei brusc. Pneumopodul se aplecase, silindu-se să adune de pe jos un cilindru spiralat. Îl ridică ţinîndu-l cu ventuzele şi examinîndu-l. Era propriul său braţ stîng. Valentin se întrerupse din adunatul diagramelor şi se holbă la geologul care încremenise.

— Ce dracu mai e şi asta ? am exclamat.

— Defiot, hîrîi Valentin.

Sub ochii mei, întinzîndu-şi nervii-conductori ca pe o gumă de mestecat, braţul drept al pneumopodului se desprinse de trunchi. Coborî încetişor pînă în dreptul genunchiului, dar firele cedară brusc şi se rostogoli pe podea.

— Opreşte ! am ordonat, stupid.

Valentin căscă gura şi semnalizatoarele de pericol maxim i se aprinseră.

— Pericol ! strigă el.

— Pericol ! mugi Iordan din pragul uşii. Pericol maxim ! Ce porunceşte Omul ?

Din camera de alături se auzi un fîşîit uşor. Fără să le răspund băieţilor, m-am apropiat de perete. În jurul măsuţelor pe care cu o oră înainte se aflau aparatele de recepţie se adunaseră moviliţe de nisip zgrunţuroase. Din aparate rămăseseră doar tuburile electronice, care pocniră scurt, clinchetind pe tăbliile lucioase. Carcasele ecranelor se scofîlciră asemenea crustei unui gîndac pus pe jar, se muiară, se topiră şi se scurseră pe jos.

— Scoateți animalele afară, am ordonat înăbușit. Pieile și animalele vii. Apucați totul cu mănuși de protecție. Strîngeți toate înregistrările, bateriile de plastic, alimentele. Alertă mărită.

Un firicel subțire curse de sus, șuroind pe casca mea. Mîinile îmi înghețară și instinctiv am sărit într-o parte. Grinzile acoperișului se transformau în pulbere, ca arse de un acid — de la centru spre margine ; dar numai două dintre ele — acelea care susțineau piciorul masiv al antenei. Piesa grea, lipsită de sprijin, părea gata să se prăbușească și așteptam s-o aud bufnind. Dar ea se spulberă, pur și simplu, adunîndu-se la picioarele mele într-o movilă conică, umezită.

Căutînd să-mi stăpînesc tremurul corpului, am ieșit afară, urmat de băieți. Platoul strălucea sub puternicele reflectoare ale stației și petele lăsate de antena destrămată căpătaseră o nuanță argintie. Amîndoi „U" se mișcau cu repeziciune, aducînd aparatele și animalele și așezîndu-le în ordinea în care fuseseră aranjate în laborator.

Foarte încet — amintind o corabie care ia apă —, partea anterioară a stației se culcă pe o parte. Pereții translucizi și elastici se îndoiseră și printre ei își făcea loc mobilierul. Apoi acoperișul se burduși, apăsat de o forță nevăzută. Cineva frămînta clădirea în pumnii lui uriași, deformînd-o. Ecranele implodară, iar bateriile explodară, aruncînd scîntei colorate.

— Microscopul e întreg ? am întrebat.

— Da, stăpîne ! răspunseră amîndoi „U" într-un glas.

— O probă din praful de pe podiș ! Iordan !

Îmi întinse lamelele, dar i-am făcut semn să le introducă el însuși în aparat. Am cuplat microscopul la bateriile rămase întregi și, fără să-mi scot vizorul, am privit.

Ceea ce crezusem a fi boabe de nisip erau grupări compacte de poliedri. Părea un mineral pașnic, mort, adunat în nenumărate concrețiuni geologice. Am scos lamela afară, am atins-o cu seringa folosită la anestezierea iepurelui și am reintrodus-o în aparat. Micropeisajul lunar se învioră. Stîncile poliedrice vibrară, crescură, se repeziră asupra sîngelui, împroșcîndu-l cu sferulele pe care le cunoșteam.

— Iordan ! am strigat. Pilitura de fier. Altă lamelă cu praf !

Tremuram, nu de teamă acum, ci de dorința de a ști. Stația se prăbușea, gemînd, sub cerul negru, dar eu eram din nou stăpîn pe mine, lucid, raționînd.

Boabele piliturii de fier păreau enorme — una singură întrecea cu mult cîmpul vizual. Sub marginea ei, dodecaedrii pentagonali dispăreau ca niște vîrfuri de ac. Și deodată se întîmplă ceea ce bănuisem ! Ipoteza pe care nu îndrăzneam să o formulez căpătă o confirmare totală, îngrozitoare. Cu o violență neatinsă în experiențele cu biopsiile, și chiar în cea precedentă, poliedrii

detunară, într-un nor brun, invadind fierul. O reacţie de natură necunoscută se desfăşura vertiginos sub ochii mei şi, pentru prima oară de cînd se petrecea fenomenul, mi-am dat seama că e însoţit de o mare pierdere de căldură. Am apropiat contactorul termometrului de lamelă şi acele au indicat minus 250 de grade !

— Pericol ! gemu Iordan. Pericol maxim ! Ce porunceşte Omul ?

Cu buzele arse, tăceam, zguduit de gînduri. Ce erau... Cine erau ? De unde, din ce lumi apăruseră aceşti corpusculi avizi de fier ? Erau fiinţe ? Plante ? Minerale anorganice ? Atacau oare numai fierul ? Sau şi nichelul ? Şi cobaltul ? Dar sîngele are fier ! Şi oasele au fier ! Viaţa are şi un suport metalic. Obiectele, scoarţa pămîntului, solul multor planete. Şi cum ajunseseră aici ?!

— Moarte ! spuse tare Iordan. Pneumopodul moare.

Semispecializatul se convulsiona. Era grotesc şi tragic mecanismul schilodit care se zbătea atacat de corpii necunoscuţi. Asemenea iepurelui şi pescăruşului părea că vrea să se ridice şi să fugă de moarte. Inelele spiralate ale toracelui-cap se strînseră, se sparseră.

Iordan se întoarse cu spatele la el şi Valentin făcu la fel. Nu le plăcea să vadă roboţi pierind. Şi nici mie nu-mi plăcea. Semispecializatele păreau nişte animale nevinovate, nişte animale credincioase omului, mari şi stîngace. Odinioară tot astfel trebuie să se fi întristat oamenii asistînd la agonia unei vite de povară. Dar acum ştiam că mecanismul suferă mai puţin — cu toate că avea organe de simţ pentru a se putea apăra singur de contuziuni, de variaţii de temperatură.

Unul dintre reflectoare pocni şi se stinse, apoi al doilea. Platoul se întunecă. Petele argintii se scofilciră, se adînciră, clipocind.

— Corpusculii atacă solul, spuse Valentin. Anchilozat braţ drept.

Pericolele iminente îi creau — ca tuturor roboţilor „U" — o stare de alertă similară surescitării şi fricii animalice. Şi acum îi era teamă. O vedeam după expresia figurii sale acoperite cu dermă de plastic. Şi era unul dintre cei mai buni „U" pe care îi aveam ! Gîndea, vorbea, era un bun tehnician. Îl priveam ca pe un copil mare pe care-l învăţasem mii de lucruri. Nu voiam să piară, nu trebuia să piară.

Piciorul mi se înfundă uşor în solul pînă atunci tare.

— Asta nu, am strigat înăbuşit. Nu ! Nu ! Nu !

Lin, platoul unduia.

— La navă ! am poruncit. Decolarea. Înregistrările. Pieile !

Am luat-o la fugă, gemînd, urmat de băieţi. Lumina continua să scadă. Noaptea adîncă, nesfîrşită se repezea asupra micii planete. Trebuia să decolăm. Să ieşim în întîmpinarea navelor Centrului. Să le vestesc pericolul. Brighton spusese „met..." „Met..."

însemna oare metal? Ajunseseră să știe ce știam și eu? Sau fuseseră infectați și muriseră înainte de a afla? Ba da, știau! De aceea Brighton mi se înfățișase în ultima clipă pentru a-mi explica. Dar de ce se întrerupsese? Antena i se defectase chiar în clipa aceea? Nava însă era întreagă! Asta însemna că și nava noastră va rămîne întreagă în zbor. Dar noi fusesem infectați direct, umblasem cu animalele — Iordan umblase. Trebuia să-l părăsesc? Pe el sau pe Valentin, căruia i se anchilozase brațul?

Ca un templu al liniștii apăru brusc în fața noastră cupola cosmodromului. Perfecțiunea se sublimase în sfericitatea ei translucidă.

— Fenomenul nu s-a propagat, spuse Iordan.

— Unde-i Valentin? am întrebat.

— Vine. Anchilozat picior.

— Pune în funcție motoarele navei mari.

Valentin apăru din beznă, abia mișcîndu-se. Avea brațele lipite de corp și înainta cu pași mici, aproape țopăind.

— Rămîi aici, i-am spus. Dacă sosesc celelalte nave, le spui să decoleze imediat. Rămînem pe orbită medie, în jurul planetei. Ți-e teamă?

— Da. Teamă. Pericol.

Nu aveam nevoie de el pe sol. L-aș fi putut înlocui cu unul dintre semispecializate. Dar era infectat și nu-l puteam lua pe navă.

— Teamă. Pericol, repetă. Membrele inferioare nu ascultă.

Cu zece minute înainte crezusem că anchiloza e întîmplătoare, că va scăpa. Și acum se chinuia — mare, voinic ca o păpușă umanizată. Se chinuia, semnalizîndu-și durerea, silindu-se s-o elimine.

— Nava gata de decolare, strigă Iordan.

Un gheiser de argint țîșni în dreptul stației, biciuind cerul. Explodase una dintre capsulele protectoare ale fabricii de aer. Unda de presiune mă izbi, bubuitura făcu să-mi vuiască urechile. Sfărîmături metalice răpăiră în dreptul nostru.

— Ești un robot bun, i-am spus lui Valentin care se întinsese pe jos. Ai lucrat bine. Omul e mulțumit de tine. Acum, dormi.

„U" nu reușesc să adoarmă cînd le e frică. M-am apropiat de el și i-am atins centralizatorul de biocurenți.

— Dormi! i-am poruncit prin vorbe și pe comandă directă.

Obrajii albaștri i se destinseră. Deschise gura.

— Dormi, i-am ordonat din nou prin cuvinte.

Închise ochii și căzu pe o parte. Picioarele începură să i se zbată.

— Valentin este bolnav? întrebă Iordan, făcîndu-mi loc să urc în rachetă. El este bolnav? El ce boală are? Ce poruncește Omul?

— Gura ! m-am răstit.

L-am împins spre pupa navei și am apucat maneta. Voiam să conduc eu însumi, pînă în ultima clipă.

Jeturile fotonice luminară pista orbitor și corpul îmi deveni rece și greu.

★

Mă ridicam la suprafață printr-un vîrtej dens, brun. Gura-mi era uscată, tîmplele-mi băteau. Aparatajul de bord sclipea stins. Era ora douăsprezece. Navele Centrului trebuiau să apară la două. Sau la trei. Jos se rotea „planetuța" — o pată cenușie pe cerul negru. O pată purtînd cîteva lumini. Erau reflectoarele bazinului, luna artificială a pădurii. Cosmodromul. Stația propriu-zisă nu se vedea. Mă găseam la trei sute opt kilometri de planetă. Am redus orbita pentru a lua fotografii. Intensitatea luminilor spori și am continuat să mă apropii pînă la cinci kilometri. De atmosferă mă despărțea o distanță suficientă. Scamele din aer nu puteau prezenta vreo primejdie.

Un junghi mă săgetă în dreptul ficatului. „Începe", m-am gîndit cutremurîndu-mă. În aceeași clipă m-am ridicat și am deschis microscopul navei. I-am trecut comenzile lui Iordan și mi-am făcut o înțepătură în arătător. Am cules o picătură de sînge, am întins-o între lamele și le-am introdus în aparat. Inima mi se umflase și-i simțeam bătăile sub rădăcina limbii. Niciodată nu întrebasem moartea direct, ca acum. Ținîndu-mi răsuflarea, am examinat hematiile, leucocitele, plasma. O înțepătură fierbinte îmi străpunse creierul. Între globulele de sînge plutea o aglomerare de poliedri. Mișcarea dezordonată a corpusculilor sanguini o clătinau și mi-a venit să urlu : „Încetați" ! În sîngele meu, în aceeași clipă, globulele loveau sute de mii de poliedri care puteau exploda revărsîndu-și sferulele ucigătoare.

Închizînd ochii, mi-am ascultat bătăile inimii, mi-am pipăit mușchii, abdomenul. Junghiul din ficat nu se repetă. Dodecaedrii pentagonali rămîneau nemișcați pe ecranul microscopului. Apoi o leucocită se întinse și acoperi, înghiți unul dintre poliedri, ca pe un virus. Sudoarea îmi curgea, picurînd de-a lungul brațelor și picioarelor. O a doua leucocită făcu să dispară un alt poliedru și în curînd se dezlănțuiră cu toate, în zigzaguri, vibrînd, explodînd, ciocnindu-se între ele. Și eu continuam să asud violent, cuprins de o senzație de sfîrșeală. Cu gesturi febrile mi-am scos costumul de zbor, apoi hainele. Am făcut o baie de curenți și m-am îmbrăcat la loc. Aș fi vrut să dorm, să dorm, să dorm...

— Meteoriți, raportă Iordan declanșind cîmpurile magnetice de protecție. Se auzi o răpăială surdă. Acționase cîmpurile cu întîrziere.

— De ce natură ? am întrebat.

— Metalică, spuse.

— Aprinde reflectoarele de bord. Fotografiază.

Acționă comenzile aproape instantaneu și-mi întinse o placă.

— Molibden ! am exclamat.

Coborîsem prea mult. Erau resturile capsulelor ce protejau fabrica de aer și pe care explozia le proiectase în vid, prefăcîndu-le în infimi sateliți ai stației. Am aruncat o privire pe ecranul microscopului — poliedrii dispăruseră cu totul !

Scăpasem ! Pentru un moment scăpasem ! Dar corpusculii aceia blestemați ne urmăreau și, purtați de resturile capsulelor de molibden, atacaseră carcasa navei. Am întins mîna pentru a comanda mărirea diametrelor orbitei, dar m-am oprit. Trebuia să consemnez totul. Trebuia să fiu ultimul om de pe Centură care să-și pună viața în primejdie pentru a studia corpusculii îndeaproape.

Nava continua să gonească pe mica ei orbită elipsoidală, schimbînd planurile de rotație cu repeziciune. Imaginile planetei se succedau întunecate, oarbe cele mai multe, puțin ourbate de obiectivul telescopului de mare viteză.

...Întuneric, întuneric. Slab contur de sferă spartă — stația propriu-zisă. Un singur reflector, izolat (cel al bazinului). Solul scobit, afînat. Vîrtejuri de pulbere. Luminozitate slabă — pădurea. Am mărit imaginea la limită. Printre trunchiurile copacilor se strecurau tigrii, vulpile, iepurii. Animalele simțiseră pericolul și se depărtau de el. Apoi fabrica de nori, cea de îngrășăminte, fabrica de case. Și iar beznă, beznă adîncă. Și din nou o lumină palidă. Cosmodromul. Prin cupolă se vedea nava cea mică. Afară, Valentin zăcea culcat cu fața în jos (așa cum „U“ nu dorm niciodată), nemișcat.

— Este mort Valentin, bîigui Iordan.

Îi era frică. Orice „U“ înțelege foarte bine ceea ce se întîmplă altui „U“. Asta îi apropie. Uneori, cînd unul e traumatizat și dă alarma sau se apără, celălalt mimează aceeași stare.

— Este mort Valentin, repetă. Valentin a atins instalația. Nu e voie de atins instalația. Așa a poruncit comandantul Brighton.

— Valentin e bolnav, am spus.

Dar n-am insistat. Cunoștea toate datele fenomenului mult mai amănunțit decît mine și voiam să le folosesc. Orice fals comentar al faptelor îi putea afecta memoria.

— Alertă ! strigă înăbușit. Alertă !

— Liniște ! am poruncit.

Sirena de bord începu să urle. Semnalizatoarele se aprinseră. Era alertă ; strigătul lui Iordan nu fusese doar o manifestare a temerii sale. Ecranul de control indica o defecțiune a carcasei.

Metalul cristalin devenise poros. Şi în reţeaua lui densă, golurile creşteau.

Corpusculii atacaseră nava!

Cu mişcări prelungi, automatul pipăi locul slăbit şi apropie de el un bandaj metalic. Aproape fără să mă gîndesc, am lovit butonul aparatului. Braţele automatului încremeniră.

— Alertă! comunică Iordan.

Nu aveam de ales. Porţiunea atinsă trebuia eliminată. Automatul nu ştia să facă asta. El putea suda bandajul şi atît. Dar corpusculii aveau să se răspîndească în masa carcasei, distrugînd legăturile reţelelor cristaline, din aproape în aproape, pulverizînd-o. Asta era „met"...! Poliedrii atacau metalele, nu numai fierul. Poate nu toate metalele, dar cu siguranţă pe cel al carcasei, al aparatelor, aşa cum făcuseră cu molibdenul capsulelor de aer. Şi procesul trebuia oprit.

Mai lucrasem o dată în vid. O singură dată, pe nava lui Gregor. Ştiam că — în ciuda cîmpurilor magnetice şi masice care te ţin lipit de ea — teama te poate face să-ţi pierzi cunoştinţa. Era vertijul spaţiilor oarbe prin care trecusem cu toţii şi de care mă temeam. Am desfăcut placa din strînsoarea automatului, am sudat-o pe un contur ce cuprindea porţiunea poroasă, apoi am pătruns în camera de trecere. Am ieşit, tîrîndu-mă înfiorat, pe suprafaţa sticloasă şi am început să tai carcasa cu laserul. Am apucat bucata desprinsă cu o ventuză şi am aruncat-o o dată cu ea. Apoi am sudat un contrablindaj şi am reintrat în navă. Mă mişcam nesigur şi am căzut.

— Omul este bolnav. Este obosit. Alertă, gemu Iordan, ajutîndu-mă să mă ridic.

— Alerta a trecut, am murmurat.

Dar sirena continua să urle şi semnalizatoarele să clipească. Corpusculii atacaseră oare reţeaua de semnalizare a navei?

— Ce dracu e asta? am murmurat.

Mi-am rotit cu greu privirea spre ecranul de control. Fisura ocupa întreg centrul imaginii — o fisură lungă, fibroasă.

— Este altă porţiune. Alertă, spuse Iordan.

M-am ridicat cu mişcări rigide şi am sudat o nouă placă. Apoi am ieşit.

Frigul pătrundea prin costum cu lame tăioase, în vreme ce prindeam contrablindajul. Am revenit lipsit de puteri, cu urechile vîjîind, cu ochii împăienjeniţi. N-am mai avut putere să ajung la scaunul meu şi m-am culcat pe jos. Se făcuse frig şi-mi era groaznic de somn... Brighton... Asta i se întîmplase şi lui Brighton. Dar acolo corpusculii atacaseră întîi oamenii şi apoi nava... Sau nava de loc?!

Mi-am apropiat ochiul de vizorul mobil al telescopului. Jos era pădurea (eram la a opta sau a noua rotaţie ?), luna artificială se spărsese, transformîndu-se în două semilune. Tigrii urlau (nu-i auzeam) cu boturile ridicate. Apoi beznă. Şi din nou lumina cosmodromului.

Cît durase incubaţia în cablul antenei ? Dar cînd începuse ? Nu ştiam. Dar în corpurile vii ? Primul iepure adormise pe aparatul de recepţie. Pescăruşul sub antenă. Al doilea iepure se infectase în cîteva minute. Vulpea de loc. De ce de loc ? Mîncase o labă — o piele de labă. Ochii iepurilor fuseseră devoraţi, ochii tigrului nu. Dar tigrul nu fusese atins de nimic ! Într-adevăr, de nimic !

Urechile îmi vîjîiau din ce în ce mai tare. Ceva greu mă apăsa pe umăr. Am deschis ochii. Deasupra mea era aplecat Iordan.

— Alertă, şopti Iordan. Fisură.

Groaza mă trezi din toropeală. Era blestemata toropeală ce urmează vertijului cosmic. Clătinîndu-mă, m-am ridicat. Mi se părea că totul pulsează în jur. Degetele, moi, nu mă ascultau. Îl învăţasem zootehnie pe Iordan în loc să-l pregătesc pentru intervenţiile rapide în plin zbor ! Şi acum trebuia să fac totul singur, singur !

— Lansează sondele luminoase ! am ordonat.

Voiam să mă vadă cu un minut mai devreme. Nu puteau fi departe.

— Fisură, spuse Iordan, fisură, fisură, fisură, fisură, fisură.

Frica îi declanşase un proces de fixaţie. I-am atins centralizatorul de biocurenţi şi a tăcut. Dar continua să mă privească speriat, cu gura larg deschisă, în vreme ce acţiona comenzile.

— Lansează sondele luminoase ! am repetat apropiindu-mă de el. Omul e aici. Nu e nici o primejdie. Navele Centrului vor sosi curînd.

O lumină orbitoare umplu nava. Un soare fără raze ne învălui. Era sonda luminoasă, vizibilă de la zece milioane de kilometri. Rotindu-mă încet prin cabină, am ajuns la porţiunea infectată. Am sudat bandajul interior, potrivindu-i contururile după cele ale imaginii de pe ecran. Apoi am trecut prin camera de vid. Cerul negru părea spart în dreptul sondei strălucitoare, ca şi cum în spatele lui ar fi existat un alt cer, numai lumină. Am tăiat, greşind mereu, metalul fisurat şi l-am smuls cu mîna. Mi-am dat seama cu o zecime de secundă prea tîrziu că nu trebuia s-o fac. Se prinsese de degetele mele, ca un păianjen monstruos. Am tras atunci în el cu laserul, distrugîndu-l. Dar nu se desprindea de mine şi pînă la urmă a trebuit să mă retrag, lăsîndu-i pe loc, într-un roi de particule negre. Tîrîndu-mă pe cît puteam de repede, am revenit în camera de vid. Mi-am scos mănuşa, înfăşu-

rînd-o într-o foaie de plastic, și am introdus-o în evacuator. Pistonul bufni, expulzînd-o. Palma mea rămăsese uscată, vie, brună, așa cum o cunoșteam. O clipă — o singură clipă — m-am gîndit s-o retez și s-o arunc în vid pentru a mă salva. Era idiot să mor acum, cînd ei erau atît de aproape.

Ținînd mîna cît mai departe de corp — străină și totuși a mea—, am reintrat în navă, căutînd costumele de rezervă. Dar nu le luasem cu mine ! Am pus atunci automatele de bord să toarne, să scobească, să fasoneze un soi de pară cu pereții groși, pe care am prins-o în prelungirea mînecii. Trebuia să sudez contrablindajul. Am ieșit, parcă pentru a suta oară, și cu mișcări stîngace am așezat placa metalică. Sudura închise marginile zimțate, le făcu una cu suprafața carcasei. Era frig, dar îmi plăcea. Goneam însoțit de sonda luminoasă aproape călare pe navă — și soarele portocaliu apunea în spatele micii planete.

Singur, singur, galopînd prin cer, de cîte ori nu mă încercase beția aceasta, exaltarea aceasta ! Era moartea, moartea, sub mine, în jur, în infimele particule pierdute în Cosmos, dar străbăteam aceste lumi purtînd cu mine aerul Pămîntului, pomii Pămîntului, lumina Pămîntului.

Pleoapele îmi erau grele, mi se închideau... De cîte ore... ? De zece ore... de douăzeci... începuse totul să se destrame, să piară... Dar încă nu mă distruseseră — dacă mîna nu se descompunea acum... Aveam să sudez din nou alte plăci, să tai, să sudez, să tai, să arunc, să montez, singur, aici, pînă la urmă... Era bine să dormi în vid, sub cerul negru, în cerul negru, vegheat de soarele artificial. Jos, foarte jos, în alte lumi, se rotea — cît de încet se rotea ! — bătrîna planetă... Erau munții aceia și mai ales orașele, orașele... Erau vrăbiile țopăind pe o stradă bolovănoasă, ciripind, certîndu-se. Mari scame cenușii tulburau imaginea, dar auzeam ciripitul păsărelelor și distingeam salcîmul noduros din fața casei. Era orașul acela mic de pe malul Dunării, unde locuiseră străstrăbunicii bunicilor mei.

Palma stîngă îmi era sfîșiată, arsă de durere. Mă trezii din toropeală. Am acționat ușa camerei de trecere și intrînd mi-am scos mănușa. Mîna devenise neagră-roșie. Para de metal n-o putuse izola de frigul cosmic și degerase. Am așteptat să crească presiunea și am pătruns în navă.

— Acolo... acolo, mormăia Iordan.

Fără să-l ascult, mi-am muiat brațul în baia de curenți.

— Acolo... acolo... acolo, continuă Iordan.

— Termină, m-am răstit.

Ecranul indica o nouă porozitate ce se întindea vertiginos. Explozia capsulelor de molibden infectase toată carcasa.

— Acolo, șuieră Iordan.

Făcuse o altă fixaţie, dar nu-l mai puteam regla. Am întors totuşi privirea în direcţia pe care mi-o arăta. În telescopul provei juca o lumină alburie.

— Acolo, repetă Iordan.

— Navele Centrului, am gemut. Frînează ! Rapid ! Cu toată puterea !

— Nu, nu ! Fals, răspunse. Inerţia ! Carcasa !

— Care e optimul ?

— Viteza. Menţinerea vitezei !

Nu puteam micşora viteza pentru a-i aştepta, căci forţele de inerţie ar fi sfărîmat carcasa bolnavă. Trebuiau să accelereze ei ca să ne ajungă. Dar luminiţa rămînea la fel de mică. Aşteptau oare să frînăm ?

— Radio, am spus. Legătura.

Iordan puse în funcţiune instalaţia. Aveam suficientă energie pentru o emisiune de treizeci de secunde cu fascicule dirijate.

— Comandantul, raportă Iordan. Este marele comandant.

Totdeauna descoperea pe ecranul încă amorf imaginea ce avea să urmeze.

Cernea apăru încordat, palid.

— Ascult, spuse. Încetineşte viteza.

— Nu pot ! Carcasa distrusă. Nu atingeţi nava. Moartea metalică ! Probe la bord ! Costume de plastic !

— Rămii pe...

Imaginea pieri. Emisiunea se întrerupsese ! Dar îi vedeam. Lumina lor se intensifica.

— Fisură, fisură, fisură, spuse Iordan, foarte încet, legănîndu-se.

Tigrul răgi îngrozit, iepurii se zburliră. O dungă subţire, argintie se lungi pe unul dintre pereţi.

Frigul cosmic pătrundea în navă.

Am astupat fisura, dar numaidecît se ivi alta, apoi alta. Şuierul aerului ce ţîşnea în afară devenea ascuţit, dureros. Animalele se zbăteau schelălăind. În provă strălucea orbitor sonda semnalizatoare a navelor Centrului, dar noi ne destrămam, ne dizolvam.

De jur împrejur, pereţii se acoperiseră de o peliculă sticloasă şi botul tigrului, labele, ochii i se împurpurară de sînge. Iepurii zvîcneau ca nişte inimi roşii şi eu continuam să sudez plăcile de blindaj, cu o singură mînă, fără să-mi dezlipesc privirile de pe ecranul de control. Apoi Iordan mă cuprinse de umeri — nu-l vedeam — şi mă trase după el. Eram afară, sub cerul negru — şi

intrarăm în altă cameră de vid. Întregul braț mă ardea sfîșietor și deodată se făcu foarte cald și întuneric.

★

Voiam să dorm, să dorm, să dorm. Dar vocea se auzi din nou — lîngă urechea mea. Am întors capul și vocea veni după mine, șoptind, murmurînd. Îmi era frică să mă trezesc. Știam că mă așteaptă nisipuri, cer negru, explozia navei în cerul pustiu.

— Trezește-te. Alertă, șopti vocea.

Alertă. Blestemata de alertă ! Trebuia din nou să sudez, să tai, să sudez, să fug. Alertă ! „Termină — am spus fără să-mi mișc buzele. Termină, lasă-mă".

Dar nu era nimeni. Tîmplele îmi crăpau de durere și pe buzele uscate picura, picura.

Lumina izbucni aspră, apoi dulce, fîșiind. Pe sub pleoapele grele am văzut chingile — erau chingile de plastic ale navei lui Cernea ! Încet, cu grijă, mi-am rotit capul ; eram atîrnat, gol, în chingi de plastic, într-una dintre camerele de pe „Sarag". Le știam, înșirîndu-se de jur împrejurul navei, izolate prin perdele magnetice. Mai zăcusem, odată, atunci cînd revenisem de pe planeta de sodiu. Le era teamă de infuzorii pe care i-aș fi putut aduce de acolo — și acum se temeau de maladia mea. Atîrnam, izolat, ca o armă oribilă, gol, cu brațul închis în baia de curenți.

— Vei dormi mai tîrziu, spuse vocea. Nu ești bolnav. Doar nervii...

— Te cred, am murmurat. Nervii. Dacă ai ști...

— Știu. Trezește-te...

Durerea din braț se ostoise. Îmi era greață. Îmi era somn. Dar lumina crescu — alb-albăstruie — și pe ecran apăru chipul lui Cernea.

— Mai avem încă o oră. Alertă.

Am dat la o parte țeava care lăsa să picure sucul și mi-am șters buzele. Imaginile se limpezeau — nu era ecran, ci un simplu hublou prin care-l vedeam pe Cernea.

— Dirijat de mine, Iordan te-a adus pe navă, spuse. Nu vorbeai, nu auzeai. De-abia ți-am scos din mînă laserul și aparatul de sudură. Palma ți-era degerată. Baia de curenți ți-a salvat-o.

— Nu numai degerată, am spus încet. Palma e plină de niște virusuri oribile. Trebuie amputată. Nu mă tem — trebuie !

— A existat un început de infecție, spuse el blînd. Liniștește-te. Dar erau sub numărul critic. Și aveai pielea întreagă. Iar aici nu pătrund undele radio.

L-am privit ca pe un nebun. Nu înțelegeam nimic. Îmi luaseră costumul ce colcăia de poliedri. Procesul poate se și declanșase pe navă și ei nu știau nimic !

— Unde e costumul? Era infectat! Aruncaţi-l! Repede! Să vă explic!

— E neutralizat, mă opri. Taci. Ascultă-mă. O să-ţi explic eu.

— Dar poliedrii...

— Dodecaedrii pentagonali care generează sferule.

— Voi ştiaţi?...

— Totul. Sau aproape. Am verificat şi însemnările tale, memoria lui Iordan. Am corelat datele. E aceeaşi moarte groaznică de jur împrejurul Centurii. Gregor, Zdapoust, Danielssen, Nierdhal, Quetog, Naino, Brighton şi toţi ceilalţi...

— Sînt morţi cu toţii? Toţi?

— Sînt morţi. Cu toţi afară de Nierdhal. Şi, poate, Quetog. Dar încă nu ştim. Sîntem în drum spre dînşii. E ora şaisprezece — ora Centrului. Ora asta îţi spune ceva?

M-am gîndit. Nu-mi amintea nimic.

— Nimic deosebit, am spus.

— Mda, murmură. Uităm să corelăm fenomenele. Dar totul, totul se leagă. N-ai mai apucat să joci smismau cu băieţii?

— Evident, nu!

Mă irita importanţa pe care o dădea programului acum, cînd totul fusese distrus.

— Foarte rău, spuse sever. Smismaul te-ar fi salvat cu o clipă mai devreme. Şi pe Danielssen. Şi pe Naino. Dar uitaţi că, aci, pe Centură, la hotarul cu necunoscutul, totul se plăteşte.

— Nu înţeleg, am spus, stăpînindu-mă.

— Foarte rău, repetă. Zbîrciturile i se îndesiră în jurul ochilor, chipul de maimuţică înţeleaptă se aspri.

— Smismaul se joacă de obicei după vechile cărţi, dar cînd e alertă, cînd nu ştii ce hotărîre să iei, procedeul de sinteză al jocului, tehnica lui sînt mai eficiente decît oricare alt procedeu de judecată. Băieţii ţi-ar fi putut prelucra informaţiile, oricîte, şi te-ar fi prevestit. Iordan nu te-a întrerupt niciodată în ultimele ore? Nu te-a contrazis? N-a spus niciodată „Fals. Nu".

— Ba da, am murmurat. Cînd am vrut să accelerez nava fisurată.

— Şi înainte?

— Nu-mi amintesc.

— În laborator..., începu Cernea.

— Ah, cînd tot mormăia „nu trebuie, nu".

— Da, atunci.

— Habar n-am ce a vrut. M-am răstit la el şi a tăcut.

— Foarte rău, spuse Cernea pentru a treia oară. Nici un „U" nu trebuie repezit în clipele de alertă. El e oricum inhibat şi ţipetele îl inhibă cu totul. Ei bine, află că în momentele acelea Iordan avea cheia misterului!

— Adică... ? am întrebat, pălind.

— O să-ţi spun totul pe îndelete. Dar smismaul jucat cu datele vii, ale fenomenului în curs de desfăşurare, te-ar fi condus, ca şi pe noi, la ipoteza cea mai plauzibilă. Cum îţi mai simţi braţul ?

— Bine. Lasă-l. Explică-mi.

— Îţi aminteşti, spuse Cernea. Gregor a dispărut acum doi ani. După calendarul Centrului, în douăzeci iulie, orele şapte şi cincizeci şi două de minute. Asta nu trebuia uitat. Şi voi, toţi cei de pe Centură, aţi uitat-o. Pentru că vă gîndeaţi cu toţii la Zdapoust. Deci Gregor a dispărut în anul două mii două sute trei, la douăzeci iulie, orele şapte şi cincizeci şi două de minute. Am refăcut traiectoria lui. La ora aceea, cînd şi-a întrerupt transmisia, se afla aici. Apropie-te.

Desfăcînd chingile, m-am apropiat de hublou. Constelaţiile Centurii se roteau încet, pe o machetă spaţială.

— Gregor revenea de dincolo de 1/33/1 — de undeva dinspre actualele staţii ale danezilor şi ale eschimoşilor, urmă Cernea. Avea aceeaşi navă, constructiv vorbind, ca acelea ale flotilei de intervenţie. Dar cu motoare mai slabe şi cu viteză mai mică. Iar asta era traiectoria lui. (Îmi indică un fir verde, luminos).

— O cunosc, am încuviinţat. Am refăcut-o adesea şi eu.

— Şi acum... „Mazo", urmă Cernea. A tăcut acum patru zile. Ultima comunicare a transmis-o eschimoşilor. La douăzeci şi trei iunie, ora opt şi două secunde. Ştii unde se afla atunci ?

— În cubul A-105-V.

Spaţiile străbătute de Centură erau împărţite în cincizeci de mii de cuburi cu latura de un minut-lumină.

— Dar unde anume ?

— Patruzeci şi cinci de grade vest, nouăsprezece grade latitudine nord faţă de Centru.

— Patruzeci şi cinci de grade opt minute două secunde vest şi nouăsprezece grade şase secunde nord, preciză Cernea. Zdapoust se apropiase atunci de limitele Centurii şi revenea pe traiectoria asta (îmi arătă un al doilea fir verde luminos) către Centru. Avea o mie opt sute de kilometri pe secundă.

O mică sferă aurie marca locul de unde Zdapoust îşi trimisese ultima comunicare. Vedeam şi marcajul indicînd spaţiul în care dispăruse Gregor. Se aflau pe traiectorii cu totul diferite — la cel puţin zece minute-lumină unul de altul.

— Şi acum flotila, spuse Cernea. Erau trei nave. Cele mai iuţi, mai bune nave ale Centrului. Ai văzut ultima transmisie a lui Brighton. A durat o zecime de secundă — oameni convulsionaţi, rînjind. O zecime de secundă. Fiindcă ştiau ! Au încercat să

ne pună în gardă. Mesajul lor a însemnat pentru mine cheia. Cheia începutului. Iat-o !

Roti macheta, arătîndu-mi un fir roşu, scăpărător, pe care se înşirau trei sfere mici — navele flotilei. Erau fixate în colţul de jos dreapta al cubului A — 18 — N, la cel puţin cincizeci de minute-lumină de nava lui Gregor şi de cea a lui Zdapoust.

— Înţelegi ? întrebă cu ochii aprinşi Cernea. Nu ? Încă nu ?! Atunci ascultă. Ştiam că li s-a întîmplat ceva, că au fost atacaţi de ceva...

— De praful cosmic purtînd poliedrii, am şoptit.

— Nu ! strigă el. Nu praful cosmic purta poliedrii ! Dar să refacem, să refacem totul. Gregor avea atunci nouă sute de kilometri pe secundă, Zdapoust o mie opt sute, cele trei nave două mii. Le-am dat înapoi pe traiectoriile lor cu o secundă, cu două... cu cincizeci... cu cinci sute... Spune ! Ce vezi ? !

Era de neînchipuit ! Navele se înşiruiau pe o linie dreaptă !

— Au nimerit pe traseul unei raze ! am şoptit înfiorîndu-mă. E o rază din sistemul Trigiter ?

— E o rază care caută Centrul, spuse el rar. De ani de zile îl caută !

— E moartea, am spus foarte încet. De neînvins !

— Nu ! strigă Cernea. E viaţa ! E raţiunea ! Ascultă mai departe. Stabilirea traseului a fost primul pas. Am înţeles că e cineva mai avansat decît noi, care ne caută. Am introdus în calcul tipul instalaţiilor lui Gregor şi ale lui Zdapoust, psihologia oamenilor, corpusculii spaţiali — aproape trei mii de date. Şi răspunsurile cercetătorilor şi ale roboţilor au coincis — linia dreaptă marca traseul unei unde radio dirijate ! Şi de-a lungul ei — ca de-a lungul unui canal — se scurgeau cu viteze apropiate de viteza luminii corpusculii morţii !

— Pe traseul undelor radio, am repetat, cutremurîndu-mă, deci...

— Încă puţin, mă întrerupse Cernea. Brighton a interzis celorlalte nave ale flotilei să mai emită mesaje, iar el însuşi a aruncat în spaţiu o imagine de o zecime de secundă. Durata e în limita percepţiei ochiului omenesc. La o durată egală cu unu pe a douăzecea parte din secundă n-am fi văzut nimic — poate doar o scînteiere. Ceilalţi — Gregor, Zdapoust, Nierdhal, Quetog — se întrerupseseră în timp ce transmiteau. Pe cînd Brighton nu s-a întrerupt. El a ştiut că n-are voie să transmită decît printr-un mesaj foarte scurt. A anunţa moartea printr-un mesaj lung însemna a propaga moartea, căci undele folosite ca suport al comunicării transportau poliedrii ! Nu oricine ar fi putut deduce că aviditatea corpusculelor avea ca obiect metalele, dar pe nava lui Brighton se găsea Faibiş, cel mai bun specialist în reţele me-

talice al Centrului. El a înțeles și natura corpusculilor, și modul lor de propagare. De aceea, tocmai ei ne-au avertizat să nu atingem instalația.

— I-am văzut, am murmurat. Dar eram sigur că s-au întrerupt.

— Ei au fost infestați de Danielssen, urmă Cernea. Danielssen primise mesajul lui Quetog. Și acesta vorbise cu Zdapoust. Înțelegi ?

— Da. Înțeleg. Zdapoust a atins cel dintîi fasciculul necunoscut. L-a înregistrat, poate, fără să bănuiască...

— L-a înregistrat fără să bănuiască, repetă Cernea. Într-adevăr. Erau semnale grupate cîte două, cîte trei. Un șir de semnale radiofonice cu pauze foarte scurte între ele. Zdapoust a crezut însă că are de-a face cu o simplă variație a cîmpului magnetic. Și n-a înțeles de ce variază și cîmpul masic.

— Corpusculii sînt ei înșiși de natură metalică ! am exclamat.

— Exact. De aceea ți-am și transmis să urmărești cu atenție cîmpurile masice.

— Apoi, am spus, Zdapoust a vorbit cu Naino. Naino s-a îmbolnăvit. I-a transmis boala lui Quetog. Și au tăcut amîndoi. Crezi că au pierit ?

— Nu știu. O vom afla în curînd. Poate că au reușit să se izoleze...

— Cum ?! Zburînd ca și mine ?

— Nu. La adăpostul propriilor lor piei. Dar să nu precipităm raționamentul. Naino fiind bolnav, Quetog a avut nevoie de o consultație și l-a chemat pe Danielssen, care e medic. Și i-a transmis corpusculii. Cînd Danielssen s-a prăbușit, Nierdhal a preluat instalația și a transmis S.O.S.-ul său flotilei. Ieri dimineața la ora cinci și unsprezece minute...

— E o contradicție, l-am întrerupt. Dacă flotila a fost infectată de Nierdhal, atunci prima parte a raționamentului e iluzorie. Nu un fascicul dirijat necunoscut a lovit navele lui Brighton, ci fasciculul dirijat al danezilor.

— Ieri dimineață, am spus, repetă impasibil Cernea, și flotila a mai transmis încă ieri la ora șaisprezece zero trei — deci după aproape unsprezece ore. Nierdhal strigase doar... „Sînt Nierdhal. Danielssen..." și s-a întrerupt. Nu ei au infectat flotila !

— Și atunci. Stația mea... ?

— Infectată din ultimul mesaj al danezilor. Cît timp ți-au transmis alaltăieri ?

— Cît timp ?!...

— Îți mai amintești mesajul lor ?

— Evident. „Totul în ordine. Am vorbit cu eschimoșii. Naino doarme, Quetog e vesel. Reluăm dimineața".

— Asta depăşeşte opt secunde, spuse Cernea. De aci am dezvoltat a doua parte a raţionamentului. Pînă la patru secunde — se pare — cantitatea de poliedri transportată e sub un anume volum critic. Şi nu se pot dezvolta — nu-şi pot iniţia coloniile. Ştim însă foarte puţin despre ei — mai mult am intuit unele caracteristici limită. Dar cred că o transmisie radio care trece de patru secunde poate deveni mortală. Nierdhal adresase flotilei un mesaj cu o durată sub cea critică. Dacă s-ar fi întîmplat altfel, dacă flotila n-ar fi fost infectată direct prin contactul cu fasciculul necunoscut, n-am fi aflat nimic nici pînă acum. Pentru că n-am fi putut vedea că Gregor, Zdapoust, Brighton au străbătut traseul aceleiaşi raze. Iar pe Centură corpusculii s-au propagat astfel...

Cernea apropie de hublou planşeta şi schiţă modul în care poliedrii trecuseră din fasciculul de origine necunoscută pe „Mazo", de pe „Mazo" la instalaţia eschimoşilor, de aci la danezi, şi de la danezi la mine.

— Un calcul de aproximaţie, urmă Cernea, ne-a permis să aflăm perioada de incubaţie. Bagă de seamă, încă nu ştiam nimic despre aviditatea poliedrilor pentru metal. Bănuiam că toţi aţi fost atinşi de o maladie necunoscută, dar nici nu visam că acelaşi corpuscul poate ataca organisme bio şi metale. Am presupus că întreruperile transmisiilor se datoresc pierderii cunoştinţei, halucinărilor, convulsiilor cercetătorilor. Mesajul lui Nierdhal : „Danielssen halucinează, are furii paroxistice" şi imaginea celor din flotilă au constituit argumente totale. Numai „Met" ne-a derutat. Ca şi : „Nu atingeţi instalaţiile radio". La fel ca tine, am crezut mai întîi că avem de-a face cu organisme purtate de praful cosmic. Apoi am construit traseele navelor dispărute, le-am dat înapoi cu douăzeci şi şapte de minute, atît cît rezulta perioada de incubaţie a corpusculilor, şi am găsit o linie dreaptă. Toate datele : „Met..." şi „Nu atingeţi instalaţiile de radio" — comunicate de Brighton, ordinea în care cei de pe Centură se chemau unii pe alţii : eschimoşii — danezii — tu ; toate datele deci ne-au condus la imaginea fasciculului prin care se scurgeau poliedrii.

— În acest raţionament era însă un punct slab. Se putea ca transmisiunile celor dispăruţi să se fi întrerupt nu datorită unei maladii, ci din cauza distrugerii instalaţiilor. Dar instalaţiile erau diferite ca robusteţe. Pe cînd oamenii, care se comportă atît de variat în faţa diferitelor boli pămînteşti, reacţionează destul de uniform la virusurile şi microbii altor lumi. Şi Gregor, şi Zdapoust, şi Brighton, şi ceilalţi au pierit înainte ca instalaţiile lor să fie distruse. Dar nu numai atît ; la ei boala a avut perioade de incubaţie sensibil egale : 27 de minute. Tocmai de aceea navele lor date înapoi pe traiectorie cu 27 de minute se situează pe o linie

dreaptă. Raportul lui Iordan a confirmat tot ceea ce dedusesem noi, pe navă, cercetătorii și roboții „U“, selectînd datele și introducîndu-le în smismaș. Consider că acum jocul s-a maturizat atît de mult încît poate deveni știință.

— Ați analizat și animalele? Pulberile?

— Am folosit analizele tale. Sînt riguroase. Primul iepure — cel care adormise pe aparatul de recepție — a fost imediat invadat de corpusculi pentru că era zgîriat. Poliedrii străbat foarte greu pielea animalelor dacă e intactă. Terminațiile receptoare și pigmenții creează o pavăză formidabilă! Pescărușul, care, stînd pe antenă, a primit în plin torente uriașe de corpusculi, avea o tăietură adîncă la gît. Ce e mai bizar — și mai concludent — e ceea ce s-a petrecut după aceea. Maladia, avansînd, i-a atins centrii nervoși și i-a provocat o senzație acută de foame. Aviditatea de metal a invadatorilor s-a transmis victimei, i-a schimbat total comportamentul. Din ce în ce mai lipsită de fier în sistemul osos, muscular, în sînge, pasărea a început să mănînce fier, să-l asimileze! Și iepurele la fel. Ai ieșit apoi din laborator, pentru că te chemam eu prin radio, dar Iordan, care a înregistrat totul (era alertă), mi-a povestit că animalele își reveniseră, erau vioaie, se băteau pentru fiecare boabă de pulbere metalică. Pînă cînd au fost atinși centrii nervoși superiori. Iată!

Cernea apropie de hublou penajul păsării și blana primului iepure, desfăcute, prinse pe niște planșete însoțite de scheme și acoperite de o fereastră groasă de plastic. Un șir complicat de săgeți indicau mersul probabil al maladiei. Dar pieile erau curate, parcă proaspăt argăsite.

— Acum își vor spune cuvîntul biologii, urmă Cernea. Noi trebuie să le punem la dispoziție datele. Dacă atunci, în laborator, n-ai fi fost atît de obsedat de explicația fenomenului, ci de urmărirea lui, ai fi înțeles poate pe loc ce se întîmplă. Pentru a te feri de infecție, ți-ai îmbrăcat costumul de zbor — a fost o idee minunat de înțeleaptă. Peliculele costumului constituie o pavăză formidabilă în calea corpusculilor. Cînd aceștia nu sînt animați și antrenați de undele radio. Dar, îmbrăcîndu-ți costumul și casca, ai fost silit să te adresezi roboților prin difuzor. Iordan ți-a spus: „Nu. Nu trebuie“. Sesizase creșterea instantanee a virulenței corpusculilor în funcție de undele de radio pe care le emiteai. Amintește-ți că tu însuți ai văzut cum se activizau reacțiile poliedrilor pe ecranul analizorului. Dar n-ai pus fenomenul în legătură cu faptul că foloseai comunicarea radio. Și ai vorbit, ai vorbit... Ai discutat cu Iordan prin difuzor, avînd tigrul între voi. De aceea, animalul s-a prăbușit, parcurgînd atît de repede fazele bolii! Al doilea iepure a pierit pentru că era și el zgîriat. Vulpii nu i s-a întîmplat nimic. De ce?

Mă întrebasem eu însumi de ce, atunci și după aceea. Mestecase și înghițise blana unei labe de iepure caldă încă, plină cu milioane de poliedri.

— Pentru că pielea, cum ți-am mai spus, nu e numai o pavăză, dar e un inamic activ al poliedrilor. Pielea cea de toate zilele — care împiedică infectarea organismului cu zecile de mii de microbi și virusuri pămîntești — nu permite trecerea corpusculilor dacă aceștia nu sînt purtați de o undă radio. De aceea încă mai trăiești. De aceea ți-am spus acum un sfert de oră că ai scăpat pentru că poliedrii erau sub numărul critic, iar tu ai avut pielea întreagă. Și acum ei pier în brațul tău, fiindcă aici, la adăpostul perdelelor magnetice, undele radio nu ajung, nu-i pot activiza, iar ei sînt prea puțini și hematiile îi devorează, îi asimilează. Să vedem cum stai cu poliedrii...

Mîna mecanică alunecă de-a lungul peretelui, îmi desfăcu învelișul băii de curenți și-mi luă o picătură de sînge din brațul bolnav. O trecu apoi dincolo și Cernea dispăru.

Obrajii îmi ardeau de rușine. Tot corpul îmi ardea. Aș fi putut deduce totul împreună cu băieții, dar mă silisem să judec singur, singur. Asta era permis la Centru sau în sistemul solar, acasă, nu în prima linie a Centurii ! De aceea îmi dăduseră doi „U" foarte buni, pentru a interpreta multitudini diverse de date. Lucrasem ca un începător, ca o „lună". Toți bobocii erau denumiți „luni" pentru că nu aveau lumină proprie și o reflectau pe a altora. Aș fi putut înțelege totul cu multe ore mai devreme, ceea ce ar fi dus poate la salvarea navei sau aș fi pornit spre eschimoși, comunicîndu-le prin semnale luminoase cele aflate !

— E admirabil ! exclamă Cernea, revenind. Ultimii poliedri au dispărut. Globulele roșii : cinci milioane. Pulsul... să vedem...

Mîna mecanică sări spre mine și-mi cuprinse încheietura.

— Mda, mormăi Cernea, unu... zece... hm... ia uite... o sută... Scade greu. Dar sigur... Hm... Cum ai putut sta la microscop cînd te simțeai înconjurat de bestiile alea invizibile ? Și proba de praf ? Mm, ești cineva ! Ai încurcat-o necorelînd datele, dar aș vrea să știu cine ar fi putut să facă altfel în locul tău ! Oh, măcar dacă Nierdhal și Quetog și-ar fi îmbrăcat costumele ! Și dacă au reușit să nu folosească difuzoarele... Poate că undeva mai există și Brighton, singur, zburînd cu ajutorul motorului individual... Dar nu putem să-l căutăm, nu poate să ne răspundă, căci știe... Îngrozitoare dilemă. A tăcea — a muri ! A vorbi — a ucide !

— Dar ei... ceilalți... cei de dincolo ?!

— Ei ? Sînt convins că n-au vrut să ne distrugă. Poate că în lumea lor corpusculii sînt la fel de inofensivi ca aerul la noi. Sau poate că poliedrii provin din alte lumi întîlnite de fasciculul dirijat în drumul său. Dar trebuie să-l filtrăm — să primim mesajul.

Asta nu prea seamănă cu o intilnire drăguță și veselă în Cosmos. De o parte oameni — de cealaltă tot un soi de oameni, dar cu pielea verde și cu mustăți iradiante... Realitatea e de o mie de ori mai plină de neprevăzut decit își inchipuiau micii noștri utopiști.

— Și dacă ei sînt înșiși poliedrii ?

— Cum ?!

— Dacă inseși sferulele avide de metal sint ființe raționale ce au pornit în univers cu ajutorul fasciculului dirijat ? E un canal, nu ? Prin care ar putea să se strecoare în Cosmos... ființe infime, raționale sau mașini vii, microscopice...

— Nu ! strigă Cernea. Nu ! Fasciculul bate în poarta Centrului de doi ani... Zdapoust a înregistrat atunci o variație a cimpului. Iat-o transcrisă numeric.

Lipi o foaie de hirtie de hublou. O diagramă înfățișa variația cimpului magnetic în funcție de timp. Dedesubt erau înșirate cifre : 1... 2... 3... 4... 5... 6... 1... 2... 3... 4... 5... 6...

— E clar, urmă Cernea. La fiecare patru secunde apare o intensificare a cimpului de o durată variabilă. E un fel de : ta, ta-ta, ta-ta-ta... Cea mai lungă durată e față de cea mai scurtă ca șase față de unu. S-ar putea ca între ele, între ta-ta-ta-uri să existe infime pauze, pe care aparatele lui Zdapoust nu le-au înregistrat. Iar cea mai scurtă durată a intensificării cimpului depășește cu puțin o secundă, e cam una virgulă două secunde, cea mai lungă fiind de șapte virgulă două secunde, adică de șase ori unu virgulă doi.

— E o ipoteză frumoasă, dar Gregor nu a sesizat nimic atunci. Nici Brighton acum. El a descoperit boala fără a intui mesajul.

— Nu știu ce a sesizat Gregor, răspunse Cernea, fiindcă a pierit fără urme. Iar Brighton a traversat canalul într-un moment de pauză. Aproximind lărgimea canalului la zece mii de kilometri, Brighton l-a străbătut transversal în cinci secunde. Iar Zdapoust — iată traseul lui — a zburat prin fascicul timp de cinci sute patruzeci și patru de secunde, ceea ce echivalează cu suma a două șiruri de cite șase termeni cu rația de unu virgulă doi și pauze de patru virgulă opt...

— Da, am murmurat. Calculul corespunde, dar ipoteza rămîne fragilă. În general corpurile cosmice emit unde radio. De ce, în definitiv, nu ne-am găsi în prezența unor unde provenite de la un astru indepărtat ? De ce să căutăm pretutindeni mesaje ale rațiunii ?

— Aștrii nu știu să numere, spuse Cernea. Nici măcar pină la doi. Iar aici ne găsim în fața unei numărători cu baza șase. Ipoteza ar putea fi infirmată, deși sper din toată inima că acum, aici se întimplă ceea ce așteptăm de sute de ani să se intimple. În zece minute vom avea o primă confirmare.

— Vrei să interceptezi fasciculul ?!

Ochii lui Cernea sclipiră malițioși.

— Nu chiar, zîmbi el, dar am lansat sonde fotomagnetice în direcția lui. Dacă cei care au lansat fasciculul nu și-au întrerupt emisiunea, vom verifica ultima înregistrare a lui Zdapoust.

— O vom verifica, am spus, dar asta nu va demonstra riguros că poliedrii nu sînt ei înșiși aceia care au lansat fasciculul pentru propriile lor nave. Asta nu va demonstra că ei nu au învățat să folosească emisiunile noastre de radio pentru a călători cu ajutorul lor.

— Exagerezi, zîmbi Cernea. Îmi închipui că acum în ochii tăi întregul Cosmos e împăienjenit de traseele lor, care se încrucișează printre sori și planete. Dar dacă ar fi fost nu simpli corpusculi, ci poliedri gînditori, nu s-ar fi zbătut în gol, atacînd întîmplător nava lui Gregor și abia după doi ani pe aceea a lui Zdapoust. Evident, pot fi emise zeci de ipoteze în legătură cu tatonarea pe care o săvîrșesc cei de dincolo de Trigiter. Dar menționînd prezența poliedrilor ca pe un fenomen cu totul întîmplător și nelegat de mesaj. De altfel, în nu prea mult timp vom izola corpusculii, îi vom face să dispară. Vom curăța Centura de prezența lor. Și atunci, urmînd direcția fasciculului, vom primi comunicarea celor de dincolo și vom porni în întîmpinarea lor.

— Ar fi putut s-o facă ei dacă sînt atît de avansați.

— Cred că au și făcut-o. Fasciculul poate fi semnalul care le anunță sosirea.

— Asta e concluzia finală ?

Totdeauna la smismau existau concluzii intermediare și finale — ultimele raționamente riguros plauzibile la care se putea ajunge pe baza datelor inițiale.

— E penultima, surise Cernea. Legenda spune că Ulenspiegel nu și-a cîntat încă ultimul cîntec, dar îl va cînta cîndva. Deschide hubloul.

— E deschis...

— Celălalt. Sondele se apropie de traseul fasciculului.

Desfăcîndu-mi chingile, m-am repezit către hubloul exterior și l-am deschis. Se vedea cerul negru, iar dedesubt sondele luminoase lansate de celelalte nave ale Centrului.

Inima mă împunse dureros. Nu eram oare prea aproape de traseul corpusculilor ? Știam că Cernea e ponderat, lucid, dar cum putea ști pe unde trece limita fasciculului de vreme ce nu-i determinase diametrul ?!

— Privește prin telescopul de viteze mari ! șuieră Cernea. Foarte sus și la dreapta.

Ceva clipi în beznă : erau sondele. Apoi se văzu o pată albuie, distinctă, o a doua... Semnalele luminoase se succedau ta, ta-ta,

ta-ta-ta, ta-ta-ta-ta, ta-ta-ta-ta-ta, ta-ta-ta-ta-ta-ta..., amintind o transmisie morse. Fotosondele traduceau variaţiile cîmpului în variaţii luminoase.

Ochii mi se umplură de lacrimi. Era idiot, dar tremuram, înghiţind noduri. Ta-ta, ta-ta-ta... Erau oare semnalele lor? Ale celor de dincolo de Trigiter? Puţin alburie-vînătă lumina clipea, deplasîndu-se. Acum puteam afla diametrul fasciculului, puteam determina originea undelor... Ta-ta-ta-ta... ta-ta-ta-ta-ta... Extrem de apropiate, aproape unindu-se, puseurile luminoase ale fiecărui grupaj (unu, doi, trei, patru, cinci, şase) erau despărţite de celelalte prin intervale de patru virgulă opt secunde... Dar acum corpusculii şi atacau sondele, le devorau... Ta-ta-ta-ta-ta-ta, ta, tata... Semnalele luminoase încetară.

— E formidabil! am spus, revenind spre hubloul interior.

— La jumătate secundă lumină de noi, spuse Cernea. Experienţa a confirmat traseul dedus de cercetători şi de roboţi.

— Dar ce violacee părea lumina!

— Era violacee.

— Crezi că sursa se apropie de noi?! E fenomenul de apropiere?!

— Sînt sigur.

— E uluitor!

— E magnific. S-ar putea ca ei, cei de dincolo, să ajungă în regiunea Centurii peste cinci ani sau peste cincizeci. Vom calcula asta după fuga liniilor spectrului spre violet. Dar pînă atunci trebuie să ştim să ne apărăm. Raţiunea sistemului Trigiter poartă praf otrăvit pe aripi, şi sîntem obligaţi să ne preparăm antidotul.

Figura lui severă, visătoare se destinse.

— Ne-a costat scump, şopti. Toate marile victorii costă scump. Nu poţi culege lumile Cosmosului ca pe nişte ridichi. Aş da totul ca să-i găsim în viaţă pe Quelog şi pe Nierdhal. Cum te simţi?

— Foarte bine.

— O să te scoatem din izolare. Poţi să pilotezi?

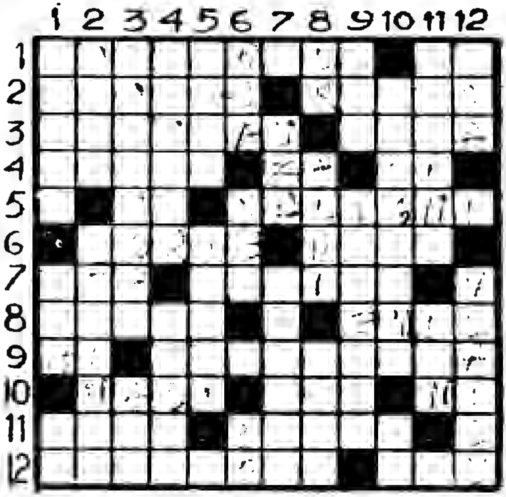
— Daţi-mi o navă de mare viteză. Vreau să-l caut eu pe Nierdhal, în timp ce plecaţi către eschimoşi. O navă şi pe Iordan ca robot de bord.

★

Nierdhal zbura pe o orbită de opt sute de kilometri în jurul lui 1/33/1. Staţia abia mai pîlpîia, ca o luminare aruncată în adîncuri, dar el găsise puterea să decoleze şi ne aştepta învelit într-o paraşută luminoasă. Trebuia să-l extrag din nava infectată şi să-l închid într-o cameră izolantă, aşa cum făcuse Cernea cu mine. Şi apoi, împreună, aveam să pornim pe urmele flotilei lui Brighton.

SFÎRŞIT

Oameni cu care ne mîndrim

ORIZONTAL: 1) Cunoscut fizician romîn, autor a numeroase lucrări din domeniul fizicii (1830—1891) — Simbolul radiului. 2) Domeniul în care activează cercetătorii din cadrul Institutului de Fizică Atomică de pe lîngă Academia R.P.R. — Chimistă romînă contemporană, președinta filialei din Cluj a Academiei R.P.R. 3) Fizician romîn, specialist în optică și acustică, care a publicat lucrări de spectroscopie, descărcări în gaze și ultraacustică — Rîu, afluent al Mainului. 4) Listă de greșeli la sfîrșitul cărților — Zală — Olga Ionescu. 5) Literă grecească — Cunoscut inginer romîn, care a jucat un rol de seamă în construirea podului de la Cernavodă și a portului Constanța. 6) A nota pe hîrtie — Naturalist din Cluj, care a participat ca specialist la expediția oceanografică a vasului sovietic „Viteaz". 7) Fire — Exprimare poetică pentru știință și cultură. 8) Este studiată și apărată de cuceririle medicinii — Numele savantului Racoviță, creatorul speologiei. 9) Posezi — Trecută în umbră. 10) Nănași — Arbust cu flori albe parfumate de la noi — Nichel. 11) Mîndria metalurgiștilor — Termen în trigonometrie. 12) Matematician, autor al unor lucrări de aerodinamică. — Inedit.

VERTICAL: 1) Cunoscut bacteriolog care a adus o contribuție de seamă la dezvoltarea medicinii din țara noastră, colaborator într-o vreme al marelui Pasteur (1854—1926) — Plasă de prins

peşte — Dialect francez. 2) Arţar (pop.) — Domeniu de activitate în care oamenii patriei noastre au adus contribuţii însemnate. 3) Mineralog şi geolog romîn, care în studiile sale se referă mai ales la geologia şi mineralogia ţării noastre — Înfăţişare (fig.). 4) Îndrăgostit de artă sau ştiinţă — Unealtă de dulgherie. 5) Inspiraţie poetică (fig.) — Cu coarnele scurte şi aduse în lături (pl.). 6) Măsura lui Cuza — Grăsime animală — Sandu Oprea. 7) A folosi — Matematician romîn contemporan care a adus însemnate contribuţii în teoria algebrică a mecanismelor automate, în logica matematică, algebra modernă etc. 8) Lazăr Rădulescu — Munţi în Europa — Chimist care a publicat o serie de studii asupra mineralelor şi petrolului din ţara noastră. 9) Pasăre răpitoare — Cunoscut inginer de la noi, specialist în lucrări de beton armat, unul dintre fondatorii revistei „Gazeta matematică". 10) A fixa maşinii automate un regim de lucru — Staniu. 11) A distila petrolul sau alte produse, activitate în care specialiştii noştri ca, de pildă, Lazăr Edeleanu (1861—1941) au adus o importantă contribuţie — Imagine toracică normală (med.) 12) Nume feminin — Cunoscut inginer, pionier al aviaţiei din ţara noastră (1882—1913).

I. PĂTRAŞCU

GEOLOGICĂ

(Criptografie : 1, 6, 2, 9)

ÎN INDUSTRIE

(Triverb : 8, 2, 7)

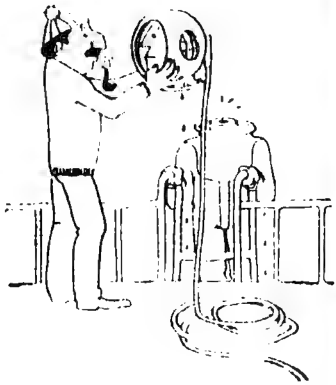

DEZLEGAREA JOCULUI DIN NUMĂRUL 231

OGOARE NOI : *1 — Irigată ; casa ; 2 — Nour ; inginer ; 3 — Galan ; tandri ; 4 — RD ; directive ; 5 — Aerisit ; avi ; 6 — Anam ; ara ; 7 — Arsă ; anti ; CR ; 8 — Moara ; Ruha ; 9 — Indicaţii ; IC ; 10 — Tiro ; SMT ; 11 — Tarla ; ele ; IO ; 12 — Emis ; atelier.*

AGRICOLĂ : *M-un-ca-pe-o-g-o-are = Muncă pe ogoare*

ELAN ÎN MUNCĂ : *Intre-ce-re-la-cu-les = Întrecere la cules.*

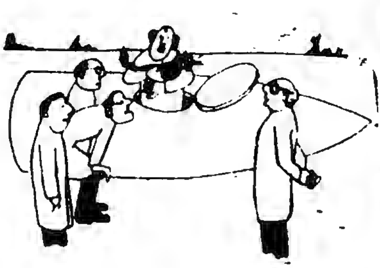
Fără cuvinte

Fără cuvinte

UMOR

de N. SERIOSU

— Pisica a suportat excelent condiţiile de zbor.
Şoarecele însă a dispărut intr-un mod inexplicabil.

Naturalistul.

Întîmplări hazlii

În camera legislativă a statului New Jersey, în 1896, deputatul Reed a depus un proiect de lege în legătură cu recenta descoperire a razelor X de către Roentgen, cerînd să se interzică folosirea acestor raze la... binoclurile de teatru. Totalmente ignorant în materie, Reed presupunea că razele lui Roentgen pot face vizibil şi sufletul omului, ceea ce ar fi putut duce, după el, la dezvăluirea unor lucruri şi fapte nu prea conforme cu morala petrecute în mediul înaltei societăţi locale...

★

Voind să-l atragă printre clienţii săi, o firmă de galanterie i-a trimis lui ERNEST HEMINGWAY o cravată însoţită de următorul text: „Cravatele noastre se bucură pretutindeni de succes. Sperăm că ne veţi trimite bucuros 2 dolari pentru exemplarul alăturat".

După cîteva zile firma a primit din partea scriitorului următorul răspuns: „Cărţile mele se bucură pretutindeni de succes. Sper că veţi primi bucuroşi volumul pe care vi-l trimit alăturat. Cartea costă 2 dolari şi 80 cenţi, aşa că-mi mai datoraţi 80 de cenţi".

★

Un compozitor talentat într-o oarecare măsură, dar peste măsură de încrezut, i-a prezentat lui Frantz Liszt o lucrare a sa. După ce a parcurs partitura, Liszt i-a înapoiat-o spunînd:

— Opera d-tale conţine multe lucruri frumoase şi multe lucruri noi...

— Consideraţi deci, maestre?... îl întrerupse cu un zîmbet fericit „talentul".

— ...Păcat însă că ceea ce e frumos nu e nou, iar ce e nou nu-i frumos.

★

La o reuniune de presă, un magnat l-a văzut pe Bernard Shaw retras într-un colţ, cufundat în gînduri.

— Aş da un dolar, mister Shaw, pentru a afla la ce vă gîndiţi în clipa aceasta...

— Gîndurile mele nu valorează nici măcar un dolar, sir, răspunse scriitorul.

— Şi totuşi, la ce vă gîndiţi? insistă miliardarul.

— La dumneata...

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB

COLECȚIA

Povestiri

ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

• • IULIE 1964

41 007